

Lětko, hdyž je po prōzdninach, ma duša zase swōj měr, a pokoj we
 cichich murjach seminarškich, njewobnuzowanij swobodje
 wakancijow njaza seminarški domjacy projekt Křidla, swobodna
 wola ma so seminarškemu duchu pohoric, nětko žada so wot
 seminarista: přewin' so, wukni, a přecuj so wobstajnje swoje wino-
 watoscé dopjelnje! Spominanjam na wjesote časny prōzdninow
 daj njimo cahnyč kaž mřočatkam na njěju, woni napo-
 minaju člorojěkej, zo je wšitko zatkoidne: guma wana!
 Tux znova spěwaj a džětaj! a za lětko počehnyš z radosću zase
 do Serbow. Tak myslička, zo by zčesciu so nawroćit, dotužiškeje
 domixny dyrbj serbskemu seminaristoj Křidla, dalkje zo bychu
 wšě mōy ducha a duše mōrite swōj zlet k rojšinam, k idealam
 Wšitke džěta a wšu přocu zložowaj za Boha, za narod, za kraj
 Lužiski, to budz' přěnja a poslednja mysl a jenički Twōj zaměr,
 luby serbski mōdy přecelko! —

Wnōwe natkila so k kōncej, škor nastupi nazymnik.
 Lico zjōttupne je zwoťpadate k zemj, wšudžě widziš pisane stanjo.
 Zaswōta nam bory njany swjōžen' Wšěch sojatyck s, a potom
 nastawa „Džen' khudych dušow“ druhj nazymnik. Štožkuli
 pomnju ze mōjich študentškich lět, to runje tuton jěn
 wopomnječá khudych dušow bě mi jara luby a mily.
 Njěb' šulskje wučby a dopoldnjō bě za seminaristow zyle
 swobodne. Tědy khodžach pak samluti pak ze sojimi
 towaršemi stajnje na sojate pola, to na Walsary, to
 najradšo na Wjěšhrad. Haj slawny Was Pražski Wjěšhrad!
 Hdyž tole mjno mi we wosomaj zruči, to we duchu zawohladam
 škalny khribjet (vřtvi) pobryha rěki Wōttawy, k^{stary} zwaha swōju
 wodu njimo wala a kōsi a mōjka zmoršćenj mōjy Wjěšrada.